

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 15C/157/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218218
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Zajacová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218218.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prievidzi sudkyňou JUDr. Katarínou Zajacovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti SR, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a .

Konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z a s t a v u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 veta druhá O.s.p. rozhodol o tom, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní EX 12284/2009 v zákonnej 15-dňovej lehote vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. M.povinným Y. X., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom vo veci samej rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 516,32 eur.

V obsahu návrhu poukázal na to, že ako veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonným ustanovením zo strany dlžníka. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, ktorú ako dlžník uzavrela Y. X., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou exekučnej veci číslo EX 12284/2009. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom tunajšiemu súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od jej doručenia. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 tak, že žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora zamietol. Konanie však bolo začaté dňa 9.11.2009 a súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 280 dní. Postup súdu považoval za nesprávny, charakterizovaný tým, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a nesprávny úradný postup

vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Poukázal na to, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní tým, že dňa 2.7.2009 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania. Dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania a požiadal aj o konkretizovanie prekážky brániacej rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Dňa 13.11.2009 opätovne spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania a požiadal aj o konkretizovanie prekážky brániacej rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Dňa 25.2.2010 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania podal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní. Rovnakú žiadosť podal aj dňa 30.8.2010. Dňa 23.11.2010 podal sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 a nasledovných Zákona č. 757/2004 Z.z., ktorú opakovane podal dňa 25.5.2011.

Takýto postup exekučného súdu považoval za nesprávny a v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že v predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ uplatnil voči odporcovi náhradu majetkovej škody v sume 125,- eur, ktorú špecifikoval ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období navrhovateľ na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vynaložil sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a v telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil sumu 15,- eur. Celkom navrhovateľ vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu, uplatnil sumu 125,- eur. Táto suma by navrhovateľa nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Súčasne voči nemu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý podľa názoru navrhovateľa je dôsledkom nesústreďenej činnosti exekučného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a k vyvolaniu rizík zániku povinného subjektu, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolventnosti povinného. Poukázal na to, že navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu oprávnenosti svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ako ďalšie dôvody uviedol i to, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, neexistuje možnosť súdneho uplatnenia pohľadávky a jej príslušenstva a vzniknutá situácia vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo zánik ďalších plánovaných, podnikateľských aktivít navrhovateľa, zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku spôsobila

hospodársku stratu na jeho strane. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní jeho ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určení primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR, podľa ktorého pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur. Pomerná výška náhrady za jeden mesiac predstavuje sumu 55,- eur (660,- eur ročne : 12 mesiacov). V prejednáwanej veci náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ uplatnil v sume 516,32 eur. Náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil aj za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv navrhovateľa, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Pri uplatnení nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľ postupoval v súlade s ust. § 15 ods. 1 Zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca do podania návrhu na súd vo veci samej na žiadosť pozitívne nereagoval.

Na trovách konania uplatnil trovy právneho zastúpenia.

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 14.5.2013 poukázal na to, že v podanom návrhu navrhovateľa sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je exekučná vec vedená na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa podľa odporcu nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne pre to, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Poukázal na to, že neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Podľa názoru odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody navrhovateľa. Navrhovateľ uvádza v obsahu návrhu rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale súčasne namieta nesprávne úradný postup v podobe prietahov v exekučnom konaní. Z takto formulovaného návrhu nie je potom jednoznačne jasné, na základe akého titulu navrhovateľ uplatňuje náhradu škody, pretože v návrhu sa tieto tituly prelínajú. Nie je zrejmé, či navrhovateľ uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov v súdnom konaní, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Vo vzťahu k tvrdeným prietahom v exekučnom konaní odporca poukázal na to, že navrhovateľom zvolený postup podávania žiadosti o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok smerujúci k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR III.ÚS 69/2011 zo dňa 3.5.2011, v obsahu ktorého bolo konštatované, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať podľa zásady vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. Poukázal i na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd.

K žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody odporca uviedol, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už v mesiaci september 2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení

neskorších predpisov, preto odporca jeho nárok považoval za predčasne uplatnený. Poukázal i na to, že navrhovateľ napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepreukázal žiadané skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu a neuviedol skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy. Navrhovateľ teda neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie jeho žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný.

K samotnému nároku na náhradu škody, konkrétne k nesprávnemu úradnému postupu týkajúceho sa rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote odporca poukázal na to, že lehota na poverenie exekútora vykonaním exekúcie je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ - Austurcom C-40/08, ktorý nevylúčil posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Konštatoval, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal na to, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 jednoznačne vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Pokiaľ ide o stav pred 1.6.2011, odporca konštatoval, že v samotnej dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", predstavovala len explicitnejšie ujasnenie zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zákonodarca zamýšľal, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 1.6.2011. Poukázal i na to, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní, čo konštatoval aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí spis. zn. I. ÚS 16/02.

Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si podľa názoru odporcu vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Vo vzťahu k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup, odporca uviedol, že tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže sa jednať ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Ak navrhovateľ tvrdil, že súd v exekučnom konaní prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, odporca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 60/2011 ako i na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z obsahu ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť z úradnej povinnosti preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K tvrdeniu existencii prietahov v konaní odporca poukázal na § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., v platnom znení, v ktorom je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní

nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Poukázal na to, že navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosti preukázania. Nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je pritom kompetentný preskúmať len Ústavný súd. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom odporca vzniesol námietku premlčania a uviedol, že pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku) vzniká námietka premlčania.

K vyčíslenej náhrade škody odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, považoval za hypotetické. Navrhovateľ neuviedol, či ním špecifikované vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Odporca navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nepovažoval ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, na základe čoho sa potom nemôže domáhať ich náhrady podľa Zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukázal na to, že navrhovateľ v prejednávanej veci na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce vznik škody pri každej individuálnej pohľadávke. Pokiaľ za skutočnú škodu považoval náklady na využívanie informačného systému, odporca tvrdil, že tento systém navrhovateľ využíval nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania a správy informačného systému vznikala navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie odporca považoval za účelové. Rovnako aj udržiavanie informačného systému je činnosťou, ktorú musí navrhovateľ vykonávať na každodennej báze. Požadovať paušálne sumy za tieto veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové. Rovnako za neprímerané čiastky považoval náklady navrhovateľa na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje. Z tohto dôvodu odporca uplatnenie nároku na majetkovú škodu navrhovateľom považoval za nepodložené, uplatňovanie si paušálnej sumy 125,- eur na každého dlžníka považoval za nadhodnotené a nepreukázané.

K uplatnenej nemajetkovej ujme v pomernej výške k sume 660,- eur odporca uviedol, že poskytovanie finančného zadost'učinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur, prípadne 660,- eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je podľa názoru odporcu nesprávna úvaha. Rovnako nie je možné prihliadať na tvrdenú frustráciu, úzkosť, neistotu a nedôveru členov riadiacich orgánov navrhovateľa, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Poukázal na to, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, k čomu ako dôkaz pripojil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D /2010/1360/, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Odporca konanie navrhovateľa považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti navrhovateľa, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody navrhovateľovi podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. odporca považoval návrh za neopodstatnený a navrhol ho zamietnuť.

Voči navrhovateľovi uplatnil náhradu trov konania, ktoré nevyčíslil.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie napriek riadne a včas doručenému predvolaniu neustanovili, svoju neprítomnosť neospravedlnili. Na pojednávanie sa nestanovil ani odporca, ktorý svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania. Neprítomní účastníci a právny zástupca navrhovateľa pojednávanie z dôležitého dôvodu odročit' nežiadali, preto súd v súlade s ust. §

101 ods. 2 O.s.p. vo veci konal a rozhodol v ich neprítomnosti, s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Po oboznámení sa s obsahom exekučného spisu tunajšieho súdu 16Er/2782/2009, s písomným vyjadrením odporcu k návrhu zo dňa 14.5.2013, so stanoviskom Európskej komisie, Generálneho ministerstva pre spravodlivosť z čl. 33 spisu, s vyjadrením odporcu zo dňa 18.10.2013, s ostatnými listinnými dôkazmi v spise založenými, súd zistil nasledovný skutkový stav:

V exekučnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 16Er/2782/2009, EX 12284/2009, v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný R. X., nar. XX.XX.XXXX žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.12.2009. Uznesením č.k. 16Er/2782/2009-10 zo dňa 10.5.2010 tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.9.2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4CoE/291/2010-21 zo dňa 12.8.2010, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Uznesením č.k. 16Er/2782/2009-23 zo dňa 22.7.2011, právoplatným dňa 28.4.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní nepodal.

Navrhovateľ nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa Zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, uplatnil z dôvodu nesprávneho úradného postupu tunajšieho súdu spočívajúceho v tom, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému A. X. v exekučnej veci 16Er/2782/2009, EX/12284/2009 súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa 9 ods. 1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehoty, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 9 ods. 4 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zákona, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'učinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 3 cit. zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Zhodnotením skutkového stavu dospel súd k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza. Právnym predpisom, ktorý upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody, sa za nesprávny úradný postup považovalo porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a

právnických osôb. Právo na náhradu škody má len ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

a/ protiprávny úkon, resp. škodová udalosť,

b/ vznik škody,

c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody,

d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel, alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaný zákonom koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je článok 46 ods. 3 Ústavy - každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Vo vzťahu k tvrdeným zbytočným prietahom v exekučnom konaní súd poukazuje na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu súdnictva.

V exekučnej veci 16Er/2782/2009 navrhovateľ nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku. Pokiaľ sa navrhovateľ na ústavný súd s takými sťažnosťami obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom prepísaných náležitostí podaní sťažovateľa.

Navrhovateľ ďalej tvrdil, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že spôsobil prietahy v exekučnom konaní tým, že rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15-dňovej lehote, ale po viac ako 280 dňoch. Vychádzal z toho, že exekučné konanie EX 12284/2009, ktoré bolo tunajším súdom vedené pod sp. zn. 16Er/2782/2009 bolo začaté dňa 9.11.2009 podaním žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až dňa 16.8.2010, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Vykonaným dokazovaním však bolo nepochybne preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňa 14.12.2009 a súd o nej rozhodol dňa 10.5.2010.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 14.12.2009 (podanie žiadosti o udelenie poverenia), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2, písm. c/, d/ Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 29.12.2009, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 16Er/2782/2009 bola tunajšiemu súdu doručená dňa 14.12.2009 a súd o nej rozhodol dňa 10.5.2010. I keď exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, podľa názoru súdu samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky nesprávny úradný postup. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s prihliadnutím na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 nemožno jednoznačne a nepochybne vyvodiť, že lehota 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Podľa názoru súdu 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorým by mohla byť navrhovateľovi ako oprávnenému spôsobená škoda. Napokon v exekučnom spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prietahy v konaní. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti považovať za nesprávny.

Na podporu uvedeného názoru súd poukazuje aj na novela Exekučného poriadku vykonanú Zákomom č. 144/2010 Z.z., ktorý s účinnosťou od 1.6.2010 vypustil zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárskej zápisnici a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku, Zákomom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok.

Navrhovateľ nesprávny úradný postup tunajšieho súdu v exekučnej veci videl aj v tom, že súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Tvrdil, že exekučný súd tým, že zasiahol do skutkových a právnych tvrdení obsiahnutých v rozhodcovskom rozsudku, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevyožiteľnosti istiny a prísluženstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zaplatenie istiny s prísluženstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (14.12.2009) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo na návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa podľa vyššie prezentovaného názoru súdu netýkala prípadov, ak boli exekučným titulom vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené a s účinnosťou od 1.6.2011 rozhodcovské rozsudky. Už toto samotné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offo skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaobrá vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takého rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor so spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. S poukazom na vyššie uvedené bol súd jednoznačne oprávnený ex offo skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 10.5.2010 uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Jeho rozhodnutie bolo potvrdené ako vecne správne odvolacím súdom. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnené preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry tak Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovísk Súdneho dvora Európskej únie. Napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvolať všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

V období po účinnosti novely Exekučného poriadku vykonanej Zákonom č. 144/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2010 bola 15 - dňová lehota vypustená, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, čo sa vzťahovalo aj na rozhodcovské rozsudky. Súd zastáva názor, že aj pred 1.6.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, čomu zodpovedala aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k novelám, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová " rozhodnutí rozhodcovských súdov", išlo len o explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia, ako správne uviedol odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu. Argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku rozhodcovské rozsudky a na ne sa nevzťahovalo vyňatie lehoty na udelenie poverenia, je mylná. Navrhovateľ ani v samotných exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku. Súd zastáva názor, že prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne je osobitne upravená situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obidve procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom.

Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť tunajšieho súdu v exekučných veciach, v ktorých zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, sú jeho tvrdenia nesprávne, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia Exekučný poriadok žiadnu lehotu nestanovuje. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním viac ako 280 dní, je nepravdivé a zavádzajúce. Z uvedeného je zrejmé, že odporca sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny.

V exekučnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 16Er/2782/2009, EX 12284/2009 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.12.2009. Uznesením č.k. 16Er/2782/2009-10 zo dňa 10.5.2010 tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre možný rozpo exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.9.2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4CoE/291/2010-21 zo dňa 12.8.2010, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Vzhľadom k tomu, že exekučné konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené, k vymoženiu pohľadávky oprávneného by v danom konaní nikdy nedošlo. Navrhovateľ teda nepreukázal, že by prípadným oneskoreným rozhodnutím súdu mu bola spôsobená škoda vo výške vecných výdavkov a nákladov na správu pohľadávky, výdavkov na urgencie, publikačné výdaje, poštovné a podobne, pretože z obsahu exekučného spisu nevyplýva, že by oprávnený vo vzťahu k súdu do rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vôbec konal, pretože v spise sa nenachádza žiadna urgencia, žiadosť o informáciu o stave konania. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že podával opakované žiadosti o informácie o stave konania sú nepravdivé. Z týchto dôvodov nemožno vidieť v postupe súdu v prejednávanej exekučnej veci nesprávny úradný postup. I keby dĺžka konania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vykazovala znaky prietahov v konaní, navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vznikla.

K námietke premlčania nároku navrhovateľa vznesenej odporcom súd uvádza, že navrhovateľovi mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote. Žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola súdu doručená 14.12.2009, pričom dňa 30.12.2009 mu začala plynúť 3-ročná lehota na uplatnenie tohto nároku. Návrh bol podaný dňa 27.09.2012, t.j. pred uplynutím zákonnej lehoty a teda nie je premlčaný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, neexistuje teda ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok Podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. a preto jeho návrh súd považoval v celom rozsahu za nedôvodný a zamietol ho.

Pokiaľ navrhovateľ žiadal, aby súd vyčkal s rozhodnutím vo veci na znalecký posudok, o vypracovanie ktorého požiadal znalca z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, ktorý by mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd jeho návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval z dôvodu, že pokiaľ navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla škoda, mal by disponovať dôkazmi, ktorými by ju relevantne preukázal. Za danej situácie nie je jasné, ako navrhovateľ dospel k výške ním tvrdenej majetkovej škody, keď žiadnymi dôkazmi nedisponuje a žiadne súdu nepredložil. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania a nemôže odpovedať na otázky právneho charakteru. V danom prípade otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je právnou otázkou, nie skutkovou a preto tento návrh na doplnenie dokazovania nebolo možné považovať za opodstatnený.

V súlade s ust. § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. súd konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zastavil s poukazom na ust. § 159 ods. 3 O.s.p.. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bolo rozhodnuté uznesením č.k. 15C/157/2012-48 zo dňa 11.11.2013, právoplatným dňa 12.3.2014 tak, že návrh bol zamietnutý. Rozhodnutie prvostupňového súdu bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu Trenčín č.k. 5Co/502/2013-70 zo dňa 11.2.2014, ktoré právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 12.3.2014. Dňa 4.4.2014 navrhovateľ z totožných dôvodov, podaním s totožným obsahom o p a k o v a n e podal ďalší návrh na prerušenie konania. Vzhľadom k tomu, že o jeho návrhu už bolo právoplatne rozhodnuté, jedná sa prekážku rei iudicatae, ktorá má za následok zastavenia konania.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná. Odporca, ktorý mal vo veci úspech, náhrada trov konania nebola priznaná, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach § 42 ods. 3 O.s.p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu, Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti.